

عنوان مقاله:

نگرشی تطبیقی به سبکهای شعر فارسی و عربی

محل انتشار:

نخستین همایش ارتباطات، زبان و ادبیات فارسی و مطالعات زبان شناختی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

شیرزاد طایفی - دانشیار، دانشکده ادبیات فارسی و زبانهای خارجی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

وحید رضائی حمزه کندی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات عربی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه حکیم سبزواری، سبزوار، ایران

خلاصه مقاله:

منظور از ادبیات تطبیقی، در اصل تلاشی است روشنگرانه با هدف مطالعه و بررسی هر مقوله ادبی، و مرتبط نمودن این مقولهها با سایر عناصر تشکیل دهنده آنها؛ همچنین هنر روشمندی است، به جهت تحقیق در پیوندهای مقایسه‌ای، قرابت، تأثیر تطبیق ادبیات با قلمروهای دیگر بیان و معرفت. برخی از ادبا و منتقدان تقسیمبندی سبکها، معتقدند که سبکهای موجود هر دو شعر فارسی و عربی، بر اساس موقعیتهای مکانی معینی شکل نگرفته و مکان در تحول شعر، دخالت و تأثیری ندارد، بلکه زمانها و ادوار تاریخی موجبات دگرگونی سبکها را فراهم میکند؛ از این رو میتوان گفت که در پیدایش سبک و نحوه بروز آن در نوشته هر سخنوری، عوامل گوناگونی دخالت دارد، که محیط هم یکی از مهم-ترین این عوامل است؛ به همین دلیل وقتی نظرات ادبا و منتقدان را درباره یک سبک مطالعه میکنیم، با دیدگاههای متفاوت و گاهی متضاد هم روبهرو میشویم. گستردگی و همجانیه بودن تعامل بین دو فرهنگ فارسی و عربی، بینباز از توضیح است و تقریباً همه پژوهشگران آگاه بر آن اذعان دارند. در مقاله حاضر با مد نظر قرار دادن همین پیوند و تعامل استوار و توجه به پیشینههای پژوهشی مرتبط، و با تکیه بر مطالعات کتابخانهای و با استفاده از روش استقرایی و شیوه توصیفی تحلیلی، به بررسی و تبیین سبکهای شعر فارسی و عربی با رویکردی تطبیقی پرداخته‌ایم، تا سیطره و بسامد - سبکهای مختلف شعری را در این دو نوع شعر، با نگاهی به پیشروان آن دو، روشن سازیم.

کلمات کلیدی:

شعر فارسی، شعر عربی، سبکشناسی، مطالعات تطبیقی، پیشگامان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/540606>

